

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Anthelmi Ex Primæ Carthusiæ Præfecto Episcopi Bellicensis: ex ea, quæ est apud Surium, edita à quodam eius æquali, & familiari amico. Vixit temporibus Alexandri tertij Rom. Pont. circa annum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

lætus in cælum immigrauit. Ciuibus vniuersis magnum suum desiderium cum multis lachrymis & luctu diuturno coniunctum, reliquit. Fuit enim non modo sanctitatis & miraculorum gloria clarus, sed præcipuo quodam benignitatis studio præcellens, & laudibus mansuetudinis, & lenitatis, & clementiæ præstantissimus.

VITA S. ANTHELMI EX PRIMÆ

Carthusiæ Præfecto Episcopi Bellicensis: ex ea, quæ est apud Surium, edita à quodam eius æquali, & familiari amico. Vixit temporibus Alexandri tertij Rom. Pont. circa annum Domini 1160.

Teste C. Baron. in not. Mart. Rom.

Cella magnaque progenie claris in mundo parētibus, tali prole beatis, patre Arduino ex Allobrogum castello Signino, 26. Iunij. Patria & parentes eius. matre nobilissimis suæ patriæ hominibus orta, beatus Anthelmus progenitus est; cui ea à teneris vnguiculis cura præcipuè in pectore vixit, quomodo perfectam Deo seruitutem, carnali nobilitate posthabita, exhiberet. Itaque cum magna parentum voluntate literis adhibitus, non mediocres in artium maximarum disciplinis fecisset progressus, egregia indole vir, parum cautè tanta gratiarum vsus affluentia, paulatim arridentis sæculi huius blandimentis alluci cœpit, ad eò vt rebus omnibus ad votum mirificè affluentibus tandem abreptus sit: ac seuerioris disciplinæ oblitus, in Gebennensem & Bellicensem ecclesias, Mundus illi blanditur. magnis opibus & honoribus auctus concesserit. In Gebennensi enim Ecclesia Præpositus & Secretarius;

tarius; in Bellicēsi verò Secretarius creatus est: quas ille dignitates in ijs Ecclesijs præcipuas magna cum laude ac nominis sui gloria administrabat.

Et si autem vanis & caducis rebus esset implicatus, attamen ab omni flagitio, & sordibus imprimis auaritiæ alienus erat, & sacra omnia sacrorumque antistites, præcipuè religiosos viros perpetuo naturæ instinctu colebat, eorumque sermonibus ac familiaritate plurimum gaudebat. Itaque cum adolescentiæ flore in magna mundi vanitate consumpto, diuina bonitas in rectum salutis iter eum reuocare vellet, coepit religiosorum hominum & imprimis Carthusiensium loca inuisere: vitamque eorum non tam conuersionis desiderio, quam animi quadam curiositate diligenter explorare. Interim cum suauitate ac dulcedine eorum paulatim afficeretur, fratres illos frequentius adiit, eorumque domicilia & cetera omnia diligentius perlustrans, sermones etiam de rebus diuinis instituebat. Tùm verò fratres qui ad illum vsque diem vanitati eius non nihil indulerant, vt sensere eius animum emollitum, tempus nacti opportunum, de contemptu mundi sermones repetunt: hortanturque vt exigua pro magnis, pauca pro multis, falsa pro veris, pro sempiternis fluxa & caduca, contēnere ne dubitet. Quid multa? Diuini timoris spiritu correptus, cōsiliij & fortitudinis spiritu cōfirmatus, omnibus quæ mūdi sunt protinus ex animo abdicatis, totum se diuino cultui & seruituti addixit: & in Carthusia, quā Portarū vocāt, monastico ei⁹ Ordinis habitu hilariter suscepto, Christianæ militiæ nomē dedit.

Cum autem eo tempore primaria Carthusia
exiguo

Frequenter
visitat Car-
thusianos.

Fit Carthu-
sianus omni-
bus relictis.

exiguo esset Christianorum militum præsidio munita, Anselmus ex Portarum Carthusia eò destinatus fuit, ut suæ virtutis exemplo, tyrones in vasta illa eremò & horrore loci confirmaret excitaretque; quod sanè adeò egregiè viriliterque præstitit, ut prorsus esset nemo qui arduam virtutis eius semitam ingredi posset. Tanta illi in precibus & meditationibus erat lachrymarum copia, ut continui quidam riuuli intimo pietatis affectu expressi, ab eius oculis manare viderentur. Et quidem sub ipsa solenni quotidiana precum persolutione, non rarò terrentes quidam ex oculis prorumpébāt, tanta vi, ut nullo modo eos cohibere posset. In suorum verò & alienorum peccatorum commemoratione, creberrimis virgarum ictibus dorsum lateraque; cædebat, plagasque plagis cumulando, nunquam carnem suam liuoris expertem, aut cutem integram manere patiebatur.

Cùm his autem, alijsque maioribus pietatis studijs strenuè se Dei seruus exerceret, fuit ad Procuratoris officium euocatus, quòd summa cum laude, ac præcipua quadam charitate administrabat. Si quæ noxia vel inutilia reperiret, ea mox profligabat, religioni contraria demoliebatur, inhonesta corrigebat, fratres laicos ab illicitis compescebat. Si quem vidisset dissolutum, vagum aut negligentem, arguendo, obsecrando, increpando, castigando eum emendatiorem facere conabatur, nec quenquam sinebat à regulæ præscripto deflectere. Pauperibus & egenis pro insita sibi humanitate, non modo largam manu subueniebat, cibo potuque recreabat, vestimenta nudis præbebat, sed etiam seipsum magno charitatis affectu totum impendebat.

Inde

Mittitur in
primariam
Carthusiã.

Gratia lachrymarum.

Disciplina
eius.

Fit Procurator.

Creatur ma-
gnæ Carthu-
siæ prior.

Multos ad
Deum con-
uertit.

Eius solici-
tudo & dili-
gētia in pec-
catoribus
conuertēdis.

Inde omnibus admodū charus effectus Guido-
ni Carthusiæ Priori, eximia virtute & prudētia
viro, vitæ munere sanctissimè perfuncto succes-
sit, & locum illum multis virtutibus sempiter-
na memoria dignis, adornauit. Parum namque
esse statuebat fratres diuino spiritu illustratos
in officio continere, ipsique paterna cura ac pro-
uidētia subuenire, sed aliorum etiam saluti
constituendæ sedulò inuigilabat. Nam præter
orationes quas multis cū lachrymis sine inter-
missione pro totius Ecclesiæ necessitatibus fun-
debat, non paucos ex medijs mundi vanitatibus
& profunda peccatorum caligine extraxit. Ad-
uentantes enim, quos non rarò ea domus habet,
hospites, magna beneuolentię significatione ex-
cipiebat eosque mira verborū lenitate ad fre-
quentem flagitiorum cōfessionem, vitęque emē-
dationem inuitabat. Fratrem quoque suum ex
medio honorum decursu, & certissimo æternæ
vitæ periculo ad rectū salutis iter perduxit; Pa-
rentem quoque scelicem non tam verbis quàm
clarissimis virtutum exemplis ad eò permouit,
vt tribus filijs magna virtute viris, præeunti-
bus, ipse quoque contempto cum suis vanitati-
bus & mortiferis illecebris mundo, Saluato-
rem sequutus sit. Et sanè hoc vel præcipuum in
tantis ornamentis ac beneficijs, quæ in eum
Deus plena manu congeffit, ducēdum est, quòd
corpore in solitudine constitutus, non vni tan-
tum sibi vacauerit, sed communis salutis cupi-
dissimus, multos Deo adiuuante ex barathro
perditionis, ad veram salutis viam, & verbo &
exemplo pertraxerit. Omnia enim pietatis suę
exercitia cū aliorū fructu & vtilitate volebat
esse coniuncta. Et quanquàm non rarò homines
qui

quidam, salutis suæ planè immemores, quos præceps in omnem licentiam natura cupiditateque corruerat cum indignatione recederent, & horrendas etiam in eum minas iactarent, nõ tamen propterea aduentantes excludebat, vel salutis documenta subtrahebat: sed eadem animi modestia, eadem benignitate, probos pariter ac improbos admittebat; & cum per se, tum per alios ad eam rem maximè idoneos, singulis salutaria animæ medicamenta administrabat. Porro fratribus suis nihil, quod vel ad animæ vel ad corporis cum necessitatem tum utilitatem quoquo modo faciebat, deesse patiebatur: ne qua occasione ab assidua diuinarum rerum contemplatione deflenderent.

Et quidem cum tot tantisque virtutum ornamenti esset decoratus, religiosæ quietis vitæque priuatæ auidissimus, summa fratrum voluntate Prioratu se abdicauit, & Carthusiæ gubernacula alij tradidit: non ita tamen, ut spiritum illum solitudinis vni sibi consecraret, sed tum vel maximè ab omni terrenarum rerum occupatione expeditus. Christianæ pietatis ac religionis studium propagabat. Sed ea vitæ tranquillitas non potuit viro sancto esse diuturna; nam paulò post Bernardus, Portarum Carthusiæ Prior officij sui vigiliam suam illi tradidit: quam nullo modo vir sanctus subterfugere potuit. Itaque Anthelmus quanquam inuitus, ne tamen minus dicto audiens videretur esse, se ad illam Carthusiam regendam diligentissimè contulit. Ac primùm ingentem frumenti vim, quam ibidem in magna annonæ caritate congestam inueniebat, pauperibus distribuit: & alijs item rerum omnium inopia laborantibus, pecunijs subuenit.

Abdicat se
Prioratu.

Anthelmus
præficitur
Carthusiæ
Portarum.

At

Inter se ab-
dicat Prio-
ratu.

Carthusia-
norum stu-
dium, erga
verum Pon-
tificem.

Anthelmus
eligitur Bel-
licensis Epi-
scopus.

At cum vir Dei multis occupatus, ab illis qui-
bus potissimum inhiabat, spiritualibus studijs &
exercitijs se distineri videret, vix biennij euolu-
to spatio, Prioris se officio rursus abdicans,
ad tutissimum semperq; concupitum quietis ac
silentij portum, in magna Carthusia se recepit.
Etsi aut solitudinis ac secreti amatissimus esset,
crebro tamen magnorum virorum grata visita-
tione recreabatur, & illi vicissim sanctis eius
colloquijs refecti, magno delibuti gaudio rece-
debant. Inter alias vero eius virtutes quibus e-
rat egregie instructus, nequaquam infima fuit ar-
dentissimum Catholicæ unitatis conseruandæ
studium. Cum enim Rom. curiæ Episcopi, Alexan-
drum Apostolicæ sedi Canonica electione præ-
fecissent, & Octavianus ambitione cæcus malo
dæmone impellente sedem inuasisset, & gratia
atque auctoritate illustris familiæ fretus, uni-
uersam penè ecclesiã suis partibus adiunxisset,
Ordo Carthusiensis, auctore Anthelmo, primus
in Occidentali Ecclesia, Alexandro obedientiã
obtulit, cæterosq; ut eandem præstarent, &
exemplo & doctrina impulit, confirmavitq;.

Non multo post accidit Bellicensem Ecclesiã
suo orbari pastore, cui protinus Anthel-
mus è latebris eremi extractus, succedere com-
pulsus est. Nitebatur ille quidem fuga illum ho-
noris gradum declinare, nullumq; non moue-
bat lapidem, ut reliquum vitæ tempus in silètio
& solitudine exigere posset; quinimo i-
psum adijt Romanum Pontificem, ut illum per-
moueret, ne adigeretur, eius auctoritate, ad id,
quod neque sibi neque ecclesiæ à qua expeteba-
tur, utile foret: sed Alexander Pontif. Max. diu
multumq; reluctans, & summis infimisq; pre-
ci-

precibus deprecantem, tãto maiore honore dignum existimabat, quo ille se magis deprimebat, eoq; indignum reputabat.

Igitur manibus ipsius Pontificis consecratus ^{Episcopus factus vt se gesserit.} animarum curam suscepit, seseq; nõ minus strenuè quam prudenter ad opus Euangelij comparauit. Et primò quidem totis viribus obscuratã pietatis ac religionis faciem, multis virtutibus ac documentis illustrauit: & summa contentione profligatos clericorum mores, seueriore disciplina astrinxit. Nam qui infami foeminarum cõubernio dignitatis suæ immemores viuebãt, suis prouentibus & officio priuare non verebatur; ita tamen, vt eosdem foueret, tuendosq; susciperet, ne qua ab alijs ignominia læderetur. In pauperes verò & inopes incredibili fuit benignitate & misericordia. Profectò in eorũ subleuanda inopia nemo sollicitior fuit. Omnia enim quæ possidebat, pauperum esse patrimonium assererebat. Itaq; præter tenuem victum nihil sibi reseruabat, sed in pauperes erogabat. Susceperat duas in primis cõgregationes, singulari quodam studio tuendas fouendasq;: Ex quibus vna viduarum & virginum, quæ sexum imbecillum cum ipso mundo virili animo vicerant; Altera leprosoꝝ, quibus omnia quæ ad victum vestitumq; necessaria erant, liberaliter præbebat.

Eo anno quo ab hac vita decessit, magna annonæ caritas, magna fame & miserãda valde calamitate hoës opprimebat; quò tempore, S. vir innumerabilem pauperum multitudinẽ suis fouebat beneficijs; prorsus vt cuncti miraculũ agnoscerent, quo Deus frumentum eius multiplicarat. Præfixerat autẽ S. vir certũ diem, ad quem vsq; eorum inopiã benignè subueniret, neq; patere-

Moritur vir
sanctus.

teretur vt cū graui paupertatis malo cōflictarē-
tur. Illo verò die aduentante, subito acuta febre
corruptus in morbū incidit; quo paulatim con-
fectus, 6. Kal. Iul. anno ætat. suæ amplius 70. Epi-
scopatus verò 15. inter suorū lachrymas & am-
plexus, beatum Deo spiritum tradidit.

Vita functus
ad sepulchrū
eius reui-
micit.

Sacrum eius corpus fuit in Bellicensi Eccle-
sia honorificè tumulatum, vbi innumeris corus-
cans miraculis, quāta in cælis gloria eius anima
fruat, clarissimè testatur. Certè inter alia hoc
vnum constat, puerum quendam vita functū ad
sepulchrum eius ad vitam reuocatum esse. Por-
rò quidam adolescens haud infimæ nobilitatis,
cū die quodam venerabile viri sancti sepul-
chrum transfret, cerneretque homines morbi-
dos & malè affectos opem eius implorare, illo-
rum fidem stultitiæ tribuens, ibat cachinnans.
Et ecce subito intolerabili febris ardore corre-
ptus, spem vitæ abijcere cogebatur. Tum verò
pœnitentia ductus, peccatum suum agnoscere,
& sociorum manibus ad sepulchrū perductus,
cum lachrymis & crebro singultu veniam pete-
re, vota nuncupare, nihilq; non facere, vt am-
issam sanitatem recuperaret. Tandem verò preci-
bus viri sancti manifesto miraculo liberatus, di-
dicit quanto vir sanctus honore ac veneratio-
ne dignus esset.

C. Ber. in no-
mar. Rom.

27. Iulij.

Fatria & pa-
rentes eius.

MARTYRIVM S. ZOILI CORDVBENSIS,
vt habetur in Lucij Marinei sculi, Regij historiogr. de re-
bus Hispan. lib. 3. Passus est temp. Dioclet. & Maximia.

Beatissimus martyr Zoilus Cordubæ claris
ortus natalibus, ab infantia Christianæ
pietatis disciplinis imbutus, cū adole-
scens publicè Christum confiteretur, à paganis
arreptus, Iudicis cuiusdā tribunali oblati est
atque